

i § 2 har rettet „22 Aar“ til „19 Aar“. Aldersgrænsen 22 Aar valgte man jo, fordi man mente, at det vilde skyde Terminen for langt ud, naar man vilde sætte Grænsen til 1 Aar efter Fuldmyndighedens Opnaelse — saa skulde der have staaet 26 Aar, medens man paa den anden Side mente, at denne Alder af 22 Aar kunde der være nogen Grund til at vælge ogsaa ifølge særlig danske Betragtninger, nemlig fordi Værnepligten indtræder med 22 Aars Alderen, og dette formentes at være et Øjeblik, hvor det for vedkommende fremstillede sig som naturligt at overveje, om han skulde vælge den danske Nationalitet eller erklære, at han vilde have den fremmede Nationalitet, som han ifølge sin Faders Nationalitet i Reglen vilde have. Det er imidlertid, forekommer det mig, ikke nogen særlig stærk Betragtningssaaed at gøre det afhængigt af Værnepligten, thi for mange vil det ikke i Virkeligheden være nogen videre Grund til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, da Værnepligten paahviler Folk, baade naar de ere indfødte, og tillige ogsaa, naar de uden at være indfødte have fast Bolig her i Landet. Og de allerfleste af de unge Mennesker ville derfor være stillede saaledes, at de blive nødte til at aftjene deres Værnepligt her, hvad enten de vælge det ene eller det andet. Derfor har det vel ikke saa meget at betyde, at dette Hensyn til Værnepligten skulde være en særlig Opfordring til dem om alvorlig at overveje dette Spørgsmaal. Naar man har rettet 18 Aars Alderen til 19 Aar, er det, fordi det hos os erkendes, at Folk blive personlig myndige ved 18 Aars Alderen, og det kan ikke nægtes, at da deres personlige Myndighed blandt andet indbefatter Retten til at bestemme, hvor de ville være i Verden, er der noget naturligt i ogsaa i denne Alder at lade Retten til at vælge sin Nationalitet indtræde. Vel er det sandt, at i en saa ung Alder kunne de ikke vælge med den samme Modenhed som senere; men for det første mener jeg ikke, at denne Forskel mellem 19 og 22 Aar i den Henseende betyder saa overordentlig meget, og for det andet mener jeg, at disse unge Mennesker, hvad enten de ere 19 eller 22 Aar, dog i Reglen ikke ville foretage dette Valg uden efter Samraad med deres Forældre, Slægt, Venner og deslige. Derfor forekommer det mig ogsaa, at det er saare tvivlsomt, om ikke det, som er valgt i det andet Ting, dog maaske, naar det kommer til Stykket, er det rigtigste og naturligste ogsaa for os. Ligeledes tror jeg, at den

Betragtning har nogen Vægt, at da man jo hos os gaar saa overordentlig vidt i Retning af at forlange Indfødsret ved ganske underordnede Bestillinger, kan det vistnok ogsaa let hælde, at det kan være nødvendigt for unge Mennesker at sikre sig denne Indfødsret, saaledes at de kunne komme med i Betragtning ved saadanne underordnede Stillinger i en noget tidligere Alder end 22 Aar. Der forekommer mig derfor at være al mulig Anledning for dette Ting til at modtage dette Lovforslag, saaledes som det lyder og uden videre Ændringer i det, for saaledes at faa bragt til Ende denne virkelig vigtige Sag, som nu har været Genstand for Forhandling i en temmelig lang Aarrække, og hvis Tilendebringelse under alle Omstændigheder vil have den Fordel, at den bringer vor Lovgivning om disse Forhold ikke alene i væsentlig Overensstemmelse med den svenske og norske Lovgivning, men ogsaa med de fleste andre Landes. Jeg vil derfor tilraade det høje Ting at vedtage Lovforslaget uden Ændringer.

S. Jensen: Da Lovforslaget om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret i forrige Samling var til Behandling her i Tinget, tillod jeg mig at henlede Opmærksomheden paa enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg fandt uheldige, og som jeg havde Betænkelighed ved at tiltræde. Men da jeg paa den anden Side erkendte, at Lovforslagets Grundtanker vare rigtige: nemlig at gøre Indfødsret afhængig af Afstammingsprincippet i Stedet for af det hidtil gældende Fødestedsprincip, og da jeg endvidere maatte indrømme, at det var heldigt, at vor Lovgivning paa dette Omraade kom i nøjere Overensstemmelse med vore Nabo-folks, indskrænkede jeg mig til at forbeholde mig min fri Stilling, dersom Lovforslaget eventuelt skulde blive forandret i Folketinget og vende tilbage hertil. Dette sidste er nu sket. I Folketinget er der fra Flertallets Side blevet udtalt Betænkelighed ved Lovforslagets Bestemmelser netop paa de Punkter, jeg fremhævede her i Fjor. Men trods disse Betænkeligheder har Folketinget dog vedtaget Lovforslaget i alt væsentligt uforandret, som vi nu have hørt af den højtærede Minister og af det højtærede Medlem, der nylig talte. Jeg agter derfor ogsaa at stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger, og som det vel nu efter al Sandsynlighed bliver vedtaget. Jeg kan dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at Loven, naar den først er vedtagen, vil medføre nogen Skuf-